

Arrest

**nr. 53 979 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat K. HENDRICKX en van C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 3 september 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2009 en de actualisaties die op 25.09.2009 en op 04.12.2009 werden ingediend door :

(A.R.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Hij beroept zich hierbij op een ononderbroken verblijf in België van meer dan vijf jaar. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene van 16.07.2008 tot 27.08.2008 in het Verenigd Koninkrijk verbleef en aldus het Schengengebied heeft verlaten. Het ononderbroken verblijf van betrokkene is bijgevolg niet vaststaand. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten van cursussen van integratie en maatschappelijke oriëntatie, attesten van lessen Nederlands, een aanvraag tot een arbeidskaart C en getuigenverklaringen voor te leggen), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf, in dit geval het ononderbroken verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkene vermeldt dat de provincie waaruit betrokkene afkomstig is op de lijst met gevaarlijke provincies van het UNHCR. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 19.05.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien.

De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid namelijk het internationaal gewapend conflict in Afghanistan, de vermelding van rapporten van het UNHCR, de vermeende schending van art. 3 EVRM en het schrijven van de ambassade waarin gesteld wordt dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: de vermelding van de rapporten van het UNHCR en de vermeende schending van art. 3 EVRM. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan wordt verwezen naar hierboven waar deze elementen beoordeeld werden.

Verzoeker beweert dat hij omwille van problemen die hij kende met de Taliban zijn land diende te verlaten doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land diende te verlaten omwille van problemen met de Taliban volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) steeds getwijfeld heeft aan uw vermeende Afghaanse identiteit en nationaliteit. (beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 23.12.2008 door het CGVS)

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 13.11.2003 werd afgesloten op 10.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen, hem betekend op 10.12.2003.

Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 26.03.2007 werd afgesloten op 03.04.2007 met de beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem ter kennis gebracht op 03.04.2007.

Zijn derde asielaanvraag, ingediend op 11.04.2007 werd afgesloten op 14.04.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zijn vierde asielaanvraag, ingediend op 25.06.2008 werd afgesloten op 08.07.2008 met de beslissing 'weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem rechtstreeks ter kennis gegeven op 08.07.2008.

Zijn vijfde asielaanvraag, ingediend op 28.08.2008 werd afgesloten op 28.04.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zijn zesde asielaanvraag, ingediend op 10.06.2010 werd afgesloten op 14.06.2010 met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem rechtstreeks ter kennis gebracht op 14.06.2010.

De duur van de procedures –gaande van 4 dagen tot ongeveer 1 jaar– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van de materiële motiveringsverplichting + rechtsmisbruik

Principes

De materiële motiveringsplicht vereist een afdoende en een uitdrukkelijke motivering van een besluit dat er evenredigheid bestaat tussen het gewicht en de motivering van de beslissing. Die motivering moet uitvoeriger zijn naarmate een bestuur over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt. Een beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer één ingeroepen (determinerend) motief de beslissing rechtvaardigt en het is verder vaste rechtspraak van de Raad van State dat de eventuele onwettigheid van een in rechte overtollig motief de wettigheid van de bestuurshandeling niet kan beïnvloeden. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht indien de motieven waarop het steunt onjuist zijn of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen.

Toepassing in voorliggend geval

De regularisatie aanvraag van verzoeker werd verworpen onder verwijzing naar de instructie dd 19 juli 2009 die genomen werd door Minister Wathélet, Zoals meegedeeld in de bestreden beslissing werd deze instructie onwettig verklaard door de Raad van State. Desondanks de onwettigheid van voormelde instructie, verklaarde Minister Wathélet deze onwettig verklaarde instructie toch toe te passen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. Het mag duidelijk zijn dat Minister Wathélet misbruik van recht maakt. Dergelijke praktijken zijn onaanvaardbaar in een democratische rechtsstaat. Als gevolg diende artikel 9bis toegepast te worden op de aanvraag tot regularisatie van Verzoeker. De aanvraag werd ontvankelijk bevonden door de DVZ, doch ongegrond. Nochtans gaf verzoeker in de aanvraag te kennen zeer goed geïntegreerd te zijn. Verzoeker staat zijn goede integratie door attesten van cursussen van integratie en maatschappelijke oriëntatie, attesten van lessen Nederlands, een aanvraag tot een arbeidskaart C en getuigenverklaringen neer te leggen. Hij valt dus perfect onder de toepassing van artikel 9 bis. De weigering van zijn aanvraag tot regularisatie op basis van een instructie die inmiddels onwettig verklaard werd door de Raad van State, kan niet weerhouden worden. Dat deze criteria alsnog worden toegepast alsof ze niet onwettig verklaard werden, is ronduit rechtsmisbruik. Het eerste middel is gegrond."

2.1.2. Verzoeker heeft zich in de actualisatie van zijn aanvraag, op 25 september 2009 en 4 december 2009, zelf beroepen op de instructies om geregulariseerd te worden, zodat niet kan worden ingezien welke belang hij kan hebben bij zijn kritiek. Immers is de aanvraag ontvankelijk verklaard. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat een verblijfsvoorwaarde die gesteld wordt in het criterium 2.8A van deze instructie niet mag worden toegepast, terwijl hij zich uitdrukkelijk op de instructie heeft beroepen en stelde op basis hiervan te moeten worden geregulariseerd. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat ze steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Aangaande de integratie besluit de verwerende partij: *"Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten van cursussen van integratie en maatschappelijke oriëntatie, attesten van lessen Nederlands, een aanvraag tot een arbeidskaart C en getuigenverklaringen voor te leggen), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf, in dit geval het ononderbroken verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."* Hieruit blijkt dat verwerende partij verzoekers elementen betreffende de integratie onderzocht heeft in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij is uitgegaan van onjuiste feiten, dat ze die fout heeft geïnterpreteerd en dat ze op basis daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot haar conclusie is gekomen. Evenmin wordt rechtsmisbruik aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede Middel

- *Schending van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet*
- *Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet*
- *Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*
- *Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden*

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

"Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: de vermelding van de rapporten van het UNHCR en de vermeende schending van art. 3 EVRM. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en

anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan wordt verwezen naar hierboven waar deze elementen beoordeeld werden.”

Dit is ten onrechte aangezien de omstandigheid dat het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf in twee fasen gebeurt, nl. de ontvankelijkheid en de grond, niet uitsluit dat eenzelfde gegeven tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid uitmaakt die toelaat de aanvraag in België in te dienen, en een reden om ten gronde de aanvraag in te willigen (R.v.St., nr. 73.025 van 9 april 1998, R.i.V. april-mei 1998, 17; R.D.E. 1998, 69; nr. 87.462 van 23 mei 2000; nr. 137.255 van 17 november 2004, R.D.E. 2004, 624.) Hierbij kan het duidelijk gaan om een dreigende schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker heeft in zijn aanvraag zelf duidelijk een onderscheid gemaakt tussen de elementen bedoeld voor het ontvankelijkheids- en gegrondheidsonderzoek. Uit deze aanvraag blijkt bovendien dat verzoeker slechts één buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in het kader van zijn aanvraag, te weten de schending van artikel 3 EVRM. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk is zodat de enige buitengewone omstandigheid zoals vermeld in de aanvraag door DVZ aanvaard werd, met name de schending van art. 3 van het EVRM. Door de erkenning van deze buitengewone omstandigheid, welke neerkomt op een onmogelijkheid tot terugkeer omwille van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, kan moeilijk worden ingezien hoe de verdere motivering stand kan blijven houden zonder in tegenstrijd te komen met de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waardoor verzoeker de aanvraag niet kan indienen in Afghanistan. De motivering van DVZ is manifest in strijd met de vaststelling dat de buitengewone omstandigheden zoals aangehaald door verzoeker wel aanvaard werden. Een tegenstrijdige motivering komt neer op geen motivering. Dat er een verplichting bestaat om een vreemdeling niet te verwijderen naar een land wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat hij daar het reële risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Ter ondersteuning van een risico op schending van artikel 3 EVRM riep verzoeker de lijst met gevaarlijke provincies van het UNHCR in. Dat deze betrouwbare en onafhankelijke bron niet als algemeen kan worden afgedaan, blijkt uit het arrest Saadi t. Italië waarin het Europees Hof het volgende oordeelde: ‘130. Om het bestaan te verifiëren van een risico op vernederende behandelingen, dient het Hof alle voorzienbare gevolgen van een terugzending van verzoeker in het land van bestemming te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dit land en de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene. 131. Om de algemene situatie in een land te onderzoeken, heeft het Hof vaak belang gehecht aan informatie terug te vinden in recente rapporten afkomstig van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty Internationale of overheidsbronnen, waaronder het Departement of State van de U. S.A.”. Hieruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aangehaalde lijst van het UNHCR diende te raadplegen om na te gaan of beslissing tot weigering van verblijf al dan niet een schending van artikel 3 tot gevolg zou hebben.”

2.2.2. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar ze vermeldt dat het niet duidelijk is welke elementen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid in de ontvankelijkheidsfase en welke elementen worden ingeroepen als grond voor regularisatie. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid had moeten onderzoeken of er sprake was van ‘buitengewone omstandigheden’ op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De vereiste om ‘buitengewone omstandigheden’ aan te tonen, betreft immers de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De toepassing van het artikel 9 derde lid (lees: 9bis), houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Terwijl de in casu bestreden beslissing duidelijk vermeldt dat verzoekers aanvraag ontvankelijk is, doch ongegrond. Verzoeker betoogt dat de verwijzing naar artikel 3 EVRM dient te worden weerhouden als grond voor regularisatie aangezien deze vrees ook werd weerhouden in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk:

“De advocaat van betrokkene vermeldt dat de provincie waaruit betrokkene afkomstig is op de lijst met gevaarlijke provincies van het UNHCR. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 19.05.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien.

De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid namelijk het internationaal gewapend conflict in Afghanistan, de vermelding van rapporten van het UNHCR, de vermeende schending van art. 3 EVRM en het schrijven van de ambassade waarin gesteld wordt dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: de vermelding van de rapporten van het UNHCR en de vermeende schending van art. 3 EVRM. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan wordt verwezen naar hierboven waar deze elementen beoordeeld werden.

Verzoeker beweert dat hij omwille van problemen die hij kende met de Taliban zijn land diende te verlaten doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land diende te verlaten omwille van problemen met de Taliban volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) steeds getwijfeld heeft aan uw vermeende Afghaanse identiteit en nationaliteit. (beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 23.12.2008 door het CGVS)

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 13.11.2003 werd afgesloten op 10.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 10.12.2003.

Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 26.03.2007 werd afgesloten op 03.04.2007 met de beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem ter kennis gebracht op 03.04.2007.

Zijn derde asielaanvraag, ingediend op 11.04.2007 werd afgesloten op 14.04.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zijn vierde asielaanvraag, ingediend op 25.06.2008 werd afgesloten op 08.07.2008 met de beslissing 'weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem rechtstreeks ter kennis gegeven op 08.07.2008.

Zijn vijfde asielaanvraag, ingediend op 28.08.2008 werd afgesloten op 28.04.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zijn zesde asielaanvraag, ingediend op 10.06.2010 werd afgesloten op 14.06.2010 met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem rechtstreeks ter kennis gebracht op 14.06.2010.'

Uit bovenstaande volgt dat de verwerende partij de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM ook heeft onderzocht in de gegrondheidsfase. Immers de aanvraag werd ontvankelijk verklaard. Verzoeker betwist het volgend motief in de bestreden beslissing niet: *"Bovendien dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) steeds getwijfeld heeft aan uw vermeende Afghaanse identiteit en nationaliteit. (beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 23.12.2008 door het CGVS).* Verzoekers kritiek mist dan ook elke grondslag. Van een tegenstrijdigheid is geen sprake.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr, R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). Aangezien verzoeker een feitelijke herbeoordeling beoogt, kan zijn middel niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC